

Dosarul nr. 2ra-1370/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central (jud.: D. Crigan)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: M. Anton, I. Țurcan, V. Cotorobai)

Î N C H E I E R E

17 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Victor Burduh
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ministerul Justiției,
reprezentat de Constantin Cachița

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Lidia Niștelea împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu Consiliul municipal Chișinău, cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 28 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Ministerul Justiției, fiind menținută hotărârea din 06 noiembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 02 august 2018, Lidia Niștelea a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu Consiliul municipal Chișinău, cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că prin hotărârea din 21 septembrie 2009 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de aceasta și alți 36 de reclamânți împotriva Consiliului municipal Chișinău cu privire la eliberarea ordinului de repartitie pentru spațiul locativ, acordat de Asociația „Moldhlebprom”.

Lidia Niștelea a menționat că prin decizia din 18 martie 2010 a Curții de Apel Chișinău, s-a menținut hotărârea din 21 septembrie 2009 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, iar prin decizia din 01 decembrie 2010 a Curții Supreme de Justiție, s-a respins recursul declarat de Ministerul Educației și s-a menținut decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, decizia fiind irevocabilă din data pronunțării.

Mai mult, reclamanta a relatat că în perioada anilor 2011 – 2016, prin diferite dispoziții a viceprimarului municipiului Chișinău, hotărârea judecătorească a fost executată și 36 de persoane au primit ordine de repartitie și au privatizat spațiile

locative, însă ea nu a primit ordinul de repartiție, din motiv că s-au pierdut documentele prezentate primăriei.

Lidia Nițelea a specificat că, la 10 noiembrie 2016, a depus cerere de executare a hotărârii judecătorești, iar, la 28 noiembrie 2016, a fost înștiințată despre necesitatea prezentării actelor suplimentare, actele solicitate fiind prezentate în decembrie 2016.

Ulterior, la 22 mai 2017, a adresat o nouă cerere directorului Direcției Generale Locativ Comunale și Amenajare, prin care a solicitat urgentarea eliberării ordinului de repartiție sau schimbarea modului de executare a hotărârii judecătorești. Prin răspunsul din 29 mai 2017 a Direcției Generale Locativ-Comunală și Amenajare, reclamanta a fost înștiințată despre faptul că proiectul urmează a fi avizat de comisiile de lucru a Consiliului municipal Chișinău și supus votului în cadrul ședințelor de lucru ale acestuia. Altă modalitate de soluționare a problemei la moment, nu existau.

Reclamanta a menționat că, la 25 iunie 2018, avocatul acesteia Ana Beriozchin a înaintat a nouă cerere Consiliului municipal Chișinău, prin care a solicitat urgentarea executării hotărârii judecătorești. Iar, prin răspunsul nr. B-6401/18 din 28 iunie 2018 a Secretarului interimar al Consiliului municipal Chișinău, a fost înștiințată că proiectul a fost avizat pozitiv și urmează a fi inclus pe ordinea de zi la una din ședințele Consiliului municipal Chișinău, însă, includerea pe ordinea de zi ține de competența Primarului General.

Astfel, Lidia Nițelea a relatat că până la data depunerii cererii de chemare în judecată, hotărârea judecătorească irevocabilă nu a fost executată și nu i-a fost eliberat ordinul de repartiție pentru privatizarea apartamentului în care locuiește.

Mai mult, reclamanta a specificat că prin termenul excesiv în care nu a fost executată hotărârea judecătorească, i-a fost creată o stare de disconfort, deoarece nu poate deveni proprietara apartamentului în care locuiește, nu poate încheia contracte cu furnizorii de servicii, nu poate deveni membru al asociației coproprietarilor, fapt pentru care consideră necesar de a fi despăgubită prin dispunerea încasării a prejudiciului moral.

Lidia Nițelea a solicitat constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și încasarea prejudiciului moral în sumă de 20000 lei.

Prin hotărârea din 06 noiembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, acțiunea înaintată de Lidia Nițelea s-a admis parțial.

S-a constatat faptul încălcării dreptului Lidiei Nițelea la executarea în termen rezonabil a hotărârii din 21 septembrie 2009, pentru perioada 01 decembrie 2010 - 06 noiembrie 2018.

S-a dispus încasarea din bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul Lidiei Nițelea, a prejudiciului moral în sumă de 15000 lei. În rest, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d. 62, 67-77).

Pentru a hotărî astfel, instanța de judecată a constatat neexecutarea hotărârii judecătorești într-un termen mai mare de 3 ani. Totodată, instanța a reținut că nu a fost prezentate probe că întârzierea executării hotărârii s-a datorat impedimentelor create de reclamantă, iar, Ministerul Justiției nu a argumentat care au fost impedimentele întâmpinate de debitor pentru realizarea sarcinilor care îi revin.

Mai mult, prima instanță a menționat că prin neexecutarea hotărârii în perioada 01 decembrie 2010 – 06 noiembrie 2018, reclamanta a suferit un prejudiciu moral, cauzat prin frustrare și neîncredere în posibilitatea acesteia de a-și realiza drepturile stabilite printr-o hotărâre judecătorească. Astfel, instanța a considerat că Lidia Nițelea urmează să beneficieze de repararea prejudiciului cauzat în sumă de 15000 lei. În rest, pretențiile fiind respinse ca neîntemeiate, deoarece prejudiciul de 20000 lei, pretins de aceasta este disproportionat în raport cu criteriile stabilite la caz și principiul echității.

Împotriva acestui act judecătoresc, la 12 noiembrie 2018, Ministerul Justiției, prin reprezentat de Olga Robu a declarat apel, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii din 06 noiembrie 2018 a primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

Prin decizia din 28 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Ministerul Justiției și s-a menținut hotărârea din 06 noiembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central (f.d. 102-106).

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a constatat că instanța de fond a stabilit starea de fapt, a identificat și aplicat cadrul legal pertinent, adoptând o hotărâre judecătorească întemeiată, deoarece este obligația statului de a organiza și executa hotărârile judecătorești ce vizează organele, instituțiile și alte autorități de stat.

Totodată, Curtea de Apel Chișinău a relatat că potrivit art. 31 al Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, hotărârile judecătorești irevocabile, constituie titluri executorii, iar conform art. 32 al Legii, instanța care a adoptat hotărârea în fond, în termen de 3 zile de la data la care hotărârea devine irevocabilă, trimite o copie a hotărârii pârâtului pentru executare și alta, instanței de drept comun de la sediul pârâtului pentru controlul executării hotărârii.

Instanța de apel a precizat că în conformitate cu art. 247 alin. (3) din Codul de procedură civilă, în coroborare cu art. 31 și 32 al Legii contenciosului administrativ, instanța din oficiu urma să remită hotărârea judecătorească în partea obligării CMC de a elibera ordinele de repartiție, iar autoritatea publică în termen de 30 de zile urma să o execute. Astfel, instanța a considerat eronată poziția apelantei, despre faptul că neexecutarea hotărârii în perioada anilor 2010 – 2016, urmează a fi pusă pe seama intimatei, deoarece organizarea, verificarea și executarea hotărârii este pusă în sarcina statului.

La 27 mai 2019, Ministerul Justiției, reprezentat de Constantin Cachița a declarat recurs împotriva deciziei din 28 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că instanța de apel, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, eronat a interpretat dreptul material care reglementează aprecierea prejudiciului moral.

Ministerul Justiției a menționat că nu poate fi stabilită cu certitudine data nașterii obligației de executare, având în vedere că la dosar nu este anexată nici încheierea executorului judecătoresc de intentare a procedurii de executare și nici cererea intimatei de punere în executare a hotărârii judecătorești.

Recurentul a relatat că prejudiciul moral urmează a fi privit ca o compensație și nicidecum ca obținerea unor foloase, iar instanța are sarcina de a analiza dacă măsurile luate de autoritățile naționale au fost adecvate și suficiente. Sub acest aspect, prima instanță nu a examinat toate circumstanțele cu privire la încasarea prejudiciului și a dat o apreciere incorectă probelor prezentate.

La 10 iunie 2019, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Lidiei Nițelea și Consiliului municipal Chișinău, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f.d. 120).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii admisibilității recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care intimata și intervenientul accesoriu să-și expună poziția față de temeiurile recursului.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Ministerul Justiției este inadmisibilă, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea *Lebedinschi vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32, *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, parag. 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului sus - citat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, parag. 82).

La început, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana

îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 28 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În baza cercetării materialelor cauzei, completul de judecată nu a identificat faptul că recursul a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile articolului 430 din Codul de procedură civilă, cu privire la subiecții abilitați cu dreptul de a depune recurs.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit. Această limită temporală este esențială pentru a asigura buna administrare a justiției și, în special, principiul securității juridice (a se vedea Marc Brauer, *ibidem*, parag. 35; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, parag. 31).

La 08 aprilie 2019, ora 15:43, Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul poștei electronice a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 28 februarie 2019 (f.d. 108), fiind recepționată de Constantin Cachița, la aceeași dată, fapt confirmat prin extrasul din poșta electronică al acestuia (f.d. 116).

Drept consecință, instanța de recurs constată că cererea de recurs depusă la 27 mai 2019 a fost declarată în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate întrunesc criteriile formale din articolul 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă dictează regula principală, potrivit căreia, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

La acest capitol, alin. (2) și (3) din articolul 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat. Iar, alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Mai mult, modul de prezentare și formulare a chestiunilor de drept a fost explicat în punctele 22 – 27 din Hotărârea explicativă nr. 5 din 11 noiembrie 2013 a Plenului Curții Supreme de Justiție (a se vedea similar *Trevisanato vs Italia*; 16 decembrie 2016, parag. 22 – 23, 36).

În mod corespunzător, instanța de recurs notează că reglementările referitoare la rigorile impuse de articolul 432 alin. (1) - (4) din Codul de procedură civilă sunt redactate suficient de clar și îndeplinesc criteriul de previzibilitate. Mai mult, scopul acestui articol este, atât de a proteja interesul recurentului de a obține, după caz, casarea sau modificarea deciziei atacate, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de

Justiție de a se ocupa numai de probleme de o importanță semnificativă specificat în articolul 1 alin. (2) din Legea nr. 789-XIII din 26 martie 1996 (a se vedea Zubac, ibidem, parag. 83, 105 - 106).

În consecință, limitările impuse de articolul 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă urmăresc un scop legitim, respectând în același timp cerințele securității juridice și buneii administrări a justiției (a se vedea Benjamin Nersesyan vs Armenia, 19 ianuarie 2010, parag. 22; Marc Brauer, ibidem, parag. 35; Miessen, ibidem, parag. 67; Sturm vs Luxemburg, 27 iunie 2017, parag. 36; Zubac, ibidem, parag. 98). Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea Ronald Vermeulen vs Belgia, 17 iulie 2018, parag. 44).

Astfel, instanța de judecată conchide că judecarea recursului, exercitat conform rigorilor impuse de articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai pentru problemele de drept material și procedural. Curtea Supremă de Justiție verifică doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În acest caz, instanța de recurs nu cercetează cum a fost reflectată realitatea obiectivă a faptelor determinate de instanțele ierarhic inferioare, cu excepția situației în care constatările pot fi considerate arbitrare sau vădit nerezonabile.

Instanța de judecată observă că recurentul Ministerul Justiției a criticat decizia din 28 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău în baza articolului 432 alin. (2), lit. c) din Codul de procedură civilă. Totuși, în virtutea principiului jura novit curia, instanța de recurs are competența de a decide asupra caracterului juridic al argumentelor inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Instanța de judecată notează că recurentul nu a criticat textele de lege aplicate de instanța de apel. Mai mult, nu a dat detalii cu privire încălcările comise de instanța de apel pe care le-ar fi considerat esențiale.

Cu referire la calitatea motivării deciziei atacate, completul de judecată notează că întinderea obligației de a motiva hotărârea poate varia în dependență de circumstanțele specifice, natura și complexitatea cauzei (a se vedea Ruiz Torija vs Spania, 9 decembrie 1994, parag. 29). Prin urmare, în lumina împrejurărilor din speță, instanța de recurs reține că instanța de apel și-a motivat amplu decizia și a răspuns la toate argumentele esențiale ale cauzei (a se vedea deciziile de inadmisibilitate în cauzele Victor Harovschi vs Moldova, 18 noiembrie 2008; Fundația pentru Copii Speranța vs Moldova, 17 octombrie 2017 sau Calancea și alții vs. Moldova, 6 februarie 2018, parag. 20, 34 – 35).

Instanța de recurs relevă că recurentul a pretins, într-un mod abstract, că instanța de apel a interpretat în mod eronat legea, fără a invoca argumente referitoare la ilegalitatea deciziei atacate. În acest context, dacă instanța ar purcede la examinarea cererii de recurs motivate într-o asemenea manieră, atunci s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici împotriva actului judecătoresc, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu și ar pune la îndoială obiectivitatea și nepărtinirea completului de judecată. Or, un atare exercițiu este inadmisibil în condițiile în care, prin prisma articolului 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, precum și argumentul ilegalității deciziei atacate.

În orice caz, completul de judecată observă că recurentul, reprezentat de Constantin Cachița, a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie în fața instanțelor ierarhic inferioare. De altfel, acesta a avut ocazia de a-și prezenta elementele de probă și de a-și apăra cauza în mod liber, fiind audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept invocate de părți și relevante litigiului (a se vedea A. Menarini Diagnostics S.R.L. vs Italia, 27 septembrie 2011, parag. 59; Akaki Tchaghiashvili, 2 septembrie 2014, parag. 34, Samardžić, ibidem, parag. 31, Gohe și alții vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 41 - 43).

Pe baza celor prezentate, completul de judecată constată că observațiile Ministerului Justiției nu dezvăluie nicio aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, raționamentele inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze/modifice hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurentului nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la articolul 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi efectiv (a se vedea, inter alia, Petrovic vs Luxemburg, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, Sturm, ibidem, parag. 32).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul aplicării legilor, în raport cu obiecțiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței, normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la un tribunal.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, Latourniere vs Franța, 10 decembrie 2002, parag. 2; Hansen vs Norvegia, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, *mutatis mutandis*, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45; Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46; Guelfucci vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecății, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

Având în vedere circumstanțele care preced, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de Ministerul Justiției, reprezentat de Constantin

Cachița nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. a) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Ministerul Justiției, reprezentat de Constantin Cachița.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Victor Burduh

Iurie Bejenaru